

Εθνικὸ Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΛΑΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—“Ένα γιατρό, ένα γιατρό γρήγορα! οὐρλιαζα, Καί ἔτρεξα νὰ κατέσω θὴ σκάλα.
—Κύριε... Εἰσάστε γυμνός.. Πού θά πάτε ἔτσι; ξεφώνισε ἡ κυρά Μάρθα.
Τὰ λόγια τῆς αὐτῆς μ' ἔφεραν κάπως στὸν ἑαυτὸ μου. Στάθηκα, διαζόμενος στὴ θέσι μου, σάν νὰ εἶχα μαρμαρώσει.
Ἡ κυρά Μάρθα μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη:
—Καλέστε τὸ γιατρό τηλεφωνικῶς, κύριε. Ἔτσι εἶνε καλύτερα. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρὸ..
—Ναί, δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρὸ, ἐπανελάθα κι' ἔτρεξα σὸ γρᾶφετό μου, σάν τρελλός, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια..
Πλησίασα σὸ τηλεφώνο, μὰ ὁ γιατρός κοιμῶταν καθὼς φαίνεται. Ἀναγκάσθηκα νὰ τὸν καλέσω κατ' ἐπανάληψιν. Ἐπὶ τέλος μοῦ ἀπάντησε καὶ μὲ ρώτησε τί συμβαίνει. Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ μιλήσω.
—Ἐλάτε.. Τρεχάτε γρήγορα σπίτι! τοῦ φώναξα. Μὴ χάνετε καιρὸ. Γρήγορα... Γρήγορα..
Σάσισε φαίνεται.
Ἵστοςο δὲν ἐπέμεινε.
Δὲν ζήτησε νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. Κατάλαβε ἀπ' τὴν ταραχὴ μου, ὅτι κάποια νέα συμφορά μᾶς εἶχε χτυπήσει κι' ἔτρεξε νὰ ρθῆ ἀμέσως σὸ σπίτι.
Μὲ βρῆκε νὰ κλαίω σάν μικρὸ παιδί πάνω ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ παιδιοῦ μου. Τὰ χέρια μου ἦσαν βουτηγμένα σὸ αἷμα, καθὼς ἀγκάλιαζα τὸ νεκρὸ του.

Κι' ὁμως, ἔλπιζα πὼς δὲν εἶχε πεθάνει, πὼς δὲν μποροῦσε νύχη πεθάνει!..
“Ὅσο ν' ἀνέθῃ τὴ σκάλα ὁ γιατρός, ἡ κυρά Μάρθα τοῦ ἐξήγησε τὴ συνέθη.
Ὁ ἀγαθὸς ἐπιστήμων λυπήθηκε καὶ προσπάθησε νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Τὸ θέσμι τοῦ σκοτωμένου μου παιδιοῦ, τὸν εἶγε συνταράξει.
—Γιατρέ, τὸ παιδί μου! τοῦ φώναξα. Σῶσε τον, γιατρέ, Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πέθανε. Δὲν τὸ θέλει ὁ Θεὸς αὐτὸ τὸ ἀδικο...
—Ἡσῆχασε, καλέ μου φίλε, μοῦ εἶπε ὁ γιατρός, μὲ λυπημένη φωνή, κυττάζοντας μὲ προσοχὴ τὸ Λεάνδρου. Ἡσῆχασε. Θὰ κάμω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ τὸν σώσω. Ἄρκει νὰ μὴν εἶνε ἀργά.
—Ὡστε ζῆ, ζῆ, γιατρέ;
—Δὲν ξέρω ἀκόμη. Θὰ τὸν ἐξετάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ. Ἡσῆχασε πάντως. Κάθισε ἐκεῖ, στὴν πολυθρόνα καὶ φρόντισε νὰ εἶσαι ψυχραιμὸς. Συγκράτησε τὸν πόνο σου.
Τὸν ὑπάκουσα
Κάθησα παράμερα καὶ περιμένα.
Ἄλλοιμονο!... Μάταια ἔλπιζα.
Ὁ γιατρός εἶχε καταλάβει, ἀπ' τὴν πρώτη ματιὰ ποῦρριζε σὸ Λεάνδρου, ὅτι δὲν ζοῖσε πειά. Κύτταζε ὁμως νὰ μοῦ κἀνῃ κουράγιο.

Τὸν εἶδα νὰ γονατίζει πλάι σὸ παιδί μου καὶ νὰ σιχίξῃ τὸ ποικαμῶ του σὸ μῆρος τῆς πληγῆς.
Τὰ δάχτυλά του γέμισαν αἷμα.
Τὸ θέσμι αὐτὸ μ' ἀνατριχίαζε κι' ἔκλεισα τὰ μάτια μου.
Πόση ὥρα πέρασε ἔτσι;
Λίγα λεπτά;
Ἕνας αἰῶνας;
Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Γιὰ μένα ἦταν ἕνας ὀλόκληρος αἰῶνας, ἕνα ἀτελείωτο μαρτύρο, μιὰ κόλασις, χωρὶς ἀρχὴ καὶ χωρὶς τέλος.
Ἄεσφανα, ἀκουσα τὸ γιατρό ν' ἀναστενάξῃ.
Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε.
Σήκωσα ἀργά τὸ κεφάλι μου καὶ τὸν κύτταξα.
Μὲ κυττοῦσε μ' ἕνα βλέμμα γεμιστὸ ἀπόγνωσι, γεμιστὸ λύπη

καὶ οἰκτο.
—Γιατρέ!.. τραύλια.
—Κουράγιο, φίλε μου, μοῦ ἀποκρίθηκε, πλησιάζοντας καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι μου σὰ δικὰ του.
—Εἶνε νεκρός, γιατρέ;
Ὁ γιατρός δίσταζε.
—Πές μου τὴν ἀλήθεια, ἐπέμεινα. Εἶνε νεκρός;
—Ναί, εἶπε σιγὰ ὁ γιατρός. Εἶνε νεκρός, γιατί ἤθελε νὰ πεθάνῃ.
—Τί ἐννοεῖς, γιατρέ;
—Θέλω νὰ πῶ πὼς εἶχε πάρει ὀριστικὰ τὴν ἀπόφασί του. Θαυμάζω μάλιστα τὸ θάρρος του, τὴν ἀντοχὴ του, τὸ πείσμα του, ἕνα πείσμα μὲχρις ἐσχάτων, μὲχρις ὑστάτης πνοῆς. Στήριξε τὸ πιστόλι σὸ στήθος του, σὸ μῆρος τῆς καρδιάς καὶ πυροβόλησε Ἡ σφαῖρα δὲν βρῆκε τὴν καρδιά, ἀλλὰ τὸν ἐτραυματίσε σοβαρὰ, θανάσιμα. Κι' ὁμως, εἶχε τὸ κουράγιο νὰ ξαναρίξει, νὰ ξαναχτυπηθῇ. Κι' αὐτὴ ἡ δευτέρα σφαῖρα τὸν ἀποτέλειωσε. Τρῆπισε τὴν καρδιά του. Ἄν δὲν πυροβολοῦσε γιὰ δευτέρη φορὰ θὰ ἐσάξτετο, κι' ἂς ἦταν σοβαρὰ τραυματισμένος. Ἄλλα σὰς τὸ εἶπα: Τὸ ἀτυχὸ αὐτὸ παιδί ἤθελε νὰ πεθάνῃ καὶ ἐπραγματοποίησε τὸ σκοπὸ του.
—Φτωχὸ μου παιδί!..
—Τὸ θάρρος του, μοῦ κινεῖ τὸ θαυμασμό Ἄν καὶ βαρεῖα χτυπημένος, εἶχε τὴ δύναμι νὰ ξαναχτυπηθῇ, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια!...
Διάβασα, πρὸ ὀλίγου, τὸ τελευταῖο γράμμα τοῦ Λεάνδρου. Κακότυγο καὶ παρεξηγμένο παιδί! Τὸ ἔγραψε λίγη πρὸ τοῦ θανάτου του ὠρα καὶ μοῦ ἀνοίγει σ' αὐτὸ τὴν καρδιά μου.
Ἄ, πόσο στενοκέφαλος ὑπῆρα!..
Πόσο σ' ἀδίκησα, ἀγαπημένο μου παιδί!..
Δὲν μπόρεσα, ὁ τυφλὸς ἐγὼ, ν' ἀντιληφθῶ τὴν ἀπειραγτὴ καλωσύνη σου, τὸ λευκὸ σου, τὸν ἀδαμάντινο χρακτῆρα σου, τὴν ἠθικὴ σου.
Ἵποπτευόμουν..
Ἐξήλεуса..
Ἄ, Φλώρα.. Φλώρα, τί κακὸ μᾶς ἔκανες!..
Μᾶς ἐσπάρραξες τὴν καρδιά.
Γιατὶ νὰ μὴ μαντέψω τίς σκέψεις τοῦ Λεάνδρου; Γιατὶ νὰ μὴ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ φύγῃ μακριὰ, νὰ ταξιδέψῃ; Ἔτσι θὰ τὸν ἔσωσα καὶ μὲ τὸν καιρὸ ὅλα θὰ διορθωνόντουσαν.
Ὁ Θεὸς μ' ἐτύφλωσε γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ σκληρὰ.
Ἡ καρδιά μου ἔχει γίνει κομμάτια.
Ἔγιναν αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Λεάνδρου, τοῦ μόνου μου παιδιοῦ! Τώρα πειὰ δὲν μοῦ μένει, παρὰ ὁ πόνος, ἡ συντριβὴ, ἡ μετάνοια. Ἐχασα ὅλο μου τὸ θάρρος! Ὁ Θεὸς μ' ἐγκατέλειψε..
Φλώρα, περήφανη καὶ σκληρὴ, θὰ τιμωρηθῆς καὶ σὺ σκληρὰ γιὰ ὅτι ἔγινε. Πὼς δὲν τῆς ἔγραψε ἀραγε ὁ Λεάνδρος, προκειμένου νὰ φύγῃ γιὰ πάντα ἀπ' τὸν κόσμὸ αὐτὸ; Ἐκτός ἀν φρόντισε νὰ τῆς ταχυδρομήσῃ προηγουμένως τὴν ἐπιστολή του. Ἴσως νὰ μὴν εἶχε ἐμπιστοῦσῃ σὲ μένα. Καὶ δὲν τὸν ἀδικῶ γι' αὐτὸ.
Ἵπῆρα ἀδικος, βίσιος, στενοκέφαλος.
Τὸ ἀναγνωρίζω, Θεέ μου, καὶ ἐπικαλοῦμαι τὸ ἔλεός σου! ...
Τί φρικτὸς ὥρες ποῦ πέρασα!
Ἡ Ἀστυνομία, οἱ δημοσιογράφοι, οἱ κληρικοί.
Παιδί μου, παιδί μου, γιατί νὰ τὸ κἀμῃς αὐτὸ;
Σὲ λίγο θὰ σὲ πάρουν γιὰ τὴν στεριὴ σου κατοικία. Μέσα σὸ λουλουδί, μὲ τὰ ὅποια σ' ἔχουν σκεπάσει, εἶσαι κι' ἐσὺ ἐνα λουλουδί, χωρὶς ζωὴ πειά.
(Ἄκολουθα!)

Διάβασα, πρὸ ὀλίγου, τὸ τελευταῖο γράμμα τοῦ Λεάνδρου. Κακότυγο καὶ παρεξηγμένο παιδί! Τὸ ἔγραψε λίγη πρὸ τοῦ θανάτου του ὠρα καὶ μοῦ ἀνοίγει σ' αὐτὸ τὴν καρδιά μου.
Ἄ, πόσο στενοκέφαλος ὑπῆρα!..
Πόσο σ' ἀδίκησα, ἀγαπημένο μου παιδί!..
Δὲν μπόρεσα, ὁ τυφλὸς ἐγὼ, ν' ἀντιληφθῶ τὴν ἀπειραγτὴ καλωσύνη σου, τὸ λευκὸ σου, τὸν ἀδαμάντινο χρακτῆρα σου, τὴν ἠθικὴ σου.
Ἵποπτευόμουν..
Ἐξήλεуса..
Ἄ, Φλώρα.. Φλώρα, τί κακὸ μᾶς ἔκανες!..
Μᾶς ἐσπάρραξες τὴν καρδιά.
Γιατὶ νὰ μὴ μαντέψω τίς σκέψεις τοῦ Λεάνδρου; Γιατὶ νὰ μὴ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ φύγῃ μακριὰ, νὰ ταξιδέψῃ; Ἔτσι θὰ τὸν ἔσωσα καὶ μὲ τὸν καιρὸ ὅλα θὰ διορθωνόντουσαν.
Ὁ Θεὸς μ' ἐτύφλωσε γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ σκληρὰ.
Ἡ καρδιά μου ἔχει γίνει κομμάτια.
Ἔγιναν αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Λεάνδρου, τοῦ μόνου μου παιδιοῦ! Τώρα πειὰ δὲν μοῦ μένει, παρὰ ὁ πόνος, ἡ συντριβὴ, ἡ μετάνοια. Ἐχασα ὅλο μου τὸ θάρρος! Ὁ Θεὸς μ' ἐγκατέλειψε..
Φλώρα, περήφανη καὶ σκληρὴ, θὰ τιμωρηθῆς καὶ σὺ σκληρὰ γιὰ ὅτι ἔγινε. Πὼς δὲν τῆς ἔγραψε ἀραγε ὁ Λεάνδρος, προκειμένου νὰ φύγῃ γιὰ πάντα ἀπ' τὸν κόσμὸ αὐτὸ; Ἐκτός ἀν φρόντισε νὰ τῆς ταχυδρομήσῃ προηγουμένως τὴν ἐπιστολή του. Ἴσως νὰ μὴν εἶχε ἐμπιστοῦσῃ σὲ μένα. Καὶ δὲν τὸν ἀδικῶ γι' αὐτὸ.
Ἵπῆρα ἀδικος, βίσιος, στενοκέφαλος.
Τὸ ἀναγνωρίζω, Θεέ μου, καὶ ἐπικαλοῦμαι τὸ ἔλεός σου! ...
Τί φρικτὸς ὥρες ποῦ πέρασα!
Ἡ Ἀστυνομία, οἱ δημοσιογράφοι, οἱ κληρικοί.
Παιδί μου, παιδί μου, γιατί νὰ τὸ κἀμῃς αὐτὸ;
Σὲ λίγο θὰ σὲ πάρουν γιὰ τὴν στεριὴ σου κατοικία. Μέσα σὸ λουλουδί, μὲ τὰ ὅποια σ' ἔχουν σκεπάσει, εἶσαι κι' ἐσὺ ἐνα λουλουδί, χωρὶς ζωὴ πειά.
(Ἄκολουθα!)